



# Tiberiados bendruomenė Maldos bendrystė



„Eik pas mano brolius ir pasakyk jiems: 'Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą.' „

„O mano džiaugsme, Kristus prisikėlė!“ Brangūs draugai Kristuje, mums Jūsų labai trūko per šventes, bet nuoširdžiai ieškojome būdų, kaip išgyventi Velykas bendrystėje su Jumis. Iš tiesų šiemet Velykų liturgija buvo nepaprastai tyli ir konfidenciali, bet tikriausiai tuo panaši į pirmąsias Velykas, kai Marija ir mokiniai nieko nesitikėdami buvo visiškai apstulbinti: „Kas vyksta, kur mirusiojo kūnas, kur dingo Jėzus?“ Jonas, pamatęs tuščią kapą, įtikėjo, nors tuo metu mokiniai nebuvo supratę, kad Jėzus turėjo prisikelti iš numirusių, arba ką reiškia prisikelti iš numirusių. Iš tikrųjų Jėzus niekur nebuvo dingęs. Mokiniai pamažu suvoks, kad Jis inauguruoja kitokį būvimą prie žmonijos: šalia, ir tuo pačiu metu visada šiek tiek į priekį nuo mūsų, kad eitume paskui Jį. Gerasis Ganytojas rūpestingai lydi žmonijos istoriją, teikdamas jai, kas svarbiausia: Jis atveria mums naują horizontą, bet nelengvai pastebimas. Viešpaties buvimas toks nesuprantamas, kad net Jėzaus artimiausi mokiniai dvejoja ir Jo neatpažįsta. Vis dėlto du iš jų pripažįsta, kad jų širdys buvo užsidegusios, kai Jė-

zus priartėjo ir pradėjo jiems aiškinti Šv. Raštus. Ar tai nėra panašu ir į mūsų patirtį? Gal mums labai sunku žodžiais paaiškinti prisikėlimo reikšmę, bet kiekvieną kartą, kai einame Komunijos, iš tikrųjų priimame Jėzaus neapsakomą buvimą, artumą ir norą susitikti su mumis, Jo prisikėlimo aida. Žodžiu, kad ir koks mažas būtų mūsų tikėjimas, šiuo veiksmu pripažįstame Jėzaus prisikėlimą ir juo gyvename. Per tai matome, kad prisikėlimas labai konkrečiai turi įtakos mūsų gyvenimams.

Velykos – hebrajiškai Pascha – reiškia „perėjimas“, žingsnį į naują matmenį. Žmogaus gyvenime perėjimų būna ne vienas, jie kartojasi. Labai



džiugu, kad br. Pranciškus grįžo iš Belgijos į Baltriškės, po gražaus laiko praleisto globojant tėtį ir jam padedant persikraustyti į naują butą. Vis dėlto, šiemet Lietuvos Tiberiados broliams Velykos sutampa su nemažai perėjimų. Pirma, pastaraisiais metais tarp brolių pasireiškė stiprus noras studijuoti. Mano nuomone, šis noras išreiškia troškimą augti ir šaknytis. Kitaip sakant, tai yra tikras gyvybės troškimas, tačiau jis turės nemažai įtakos mūsų kasdieniam gyvenimui (žiūr. straipsnius žemiau). Antra, prieš keletą metų supratome, kad būtinai reikia kažką daryti su brolių namais. Namai yra per maži septyniems vyrams, ir mantant jų būklę, būtų labai sudėtinga juos tiesiog renovuoti, ar paprasčiausiai pastatyti priestatą. Tarp įvairių išeičių matėme dvi galimybes: griauti esamą namą, ir statyti vietoje jo; arba statyti kitur, arčiau bažnyčios ir klebonijos. Nelengvas sprendimas, kurį svarstėme dvejus su puse metų. Apie tai perduodu žodį mūsų vyresniajam, br. Bartui, kuris lankėsi bendruomenėje kovo mėnesį.

*Br. Ivanas*



## Pranešimas

Prieš keletą metų aiškiai supratome, kad brolių gyvenamieji pastatai nebeatitinka bendruomenės poreikių. Matant šių pastatų būklę tapo aišku, kad nepakaks jų tiesiog renovuoti, ar pastatyti priestatą. Broliai Baltriškėse pastatė ir atnaujino labai daug pastatų, tačiau visi jie buvo skirti misijai ir svečių priėmimui. Kartais žmonės mums sakydavo: „O kada jūs, broliai, pasirūpinsite savo namais?“.

Apsvarstę daugybę galimybių, apsistojome ties šiomis: nugriauti dabartinius brolių namus ir jų vietoje pastatyti naujus, arba statyti naują pastatą arčiau Baltriškių bažnyčios. Sprendimo priėmimo procesas, prasidėjęs po praeitos Generalinės kapitulos, užtruko dvejus su puse metų. Galiausiai, šių metų kovo mėnesį, Baltriškių bendruomenė priėmė sprendimą. Juo tvirtai pasitikėdamas, galiu oficialiai pranešti, kad broliai nusprendė statyti naujus namus šalia bažnyčios, tuo norėdami išvengti išsibarstymo ir, gyvenant arčiau Bažnyčios, lengviau atliepti į misijos poreikius.

Žinoma, priimant tokį sprendimą, turėjome apsvarstyti begalę jo pasekmių ir kol kas ne viskam radome išeitį, tačiau esu tikras, kad šis sprendimas atveria naują, gyvybės kupiną, kelią.

Visi kartu žengsime naują žingsnį bendruomenės Lietuvoje istorijoje. Tebus šios statybos tarsi Lietuvos Bažnyčios įvaizdis, kurią norime statyti kartu su jumis.

Nepamirškime, kad per krikšto malonę esame Bažnyčios gyvieji akmenys. Stengsimės, kad svarbiausios statybos mums visada būtų džiaugsmas gyventi ir dalintis Evangelija. Dėkojame iš anksto už jūsų maldą ir jūsų pasitikėjimą šiame naujame bendruomenės nuotykyje. „Irkis į gilumą“, - savo mokiniams sakė Jėzus.

*Br. Bartas*

## **Nauja viltis Tiberiados bendruomenei Lietuvoje**

Kai broliai išsikūrė Baltriškėse, Apvaizdos dėka jiems buvo patikėta Steponiškėse esanti sodyba, dabartinis brolių vienuolynas. Dvidešimt penkerius metus jie rūpinosi pastatais ir žemėmis: čia patirta tiek daug gražių dalykų. Steponiškės buvo ir yra džiaugsmo, meilės ir žavėjimosi vieta. Tačiau, sprendžiant klausimą dėl statybų, jautėme, kad stovime sankryžoje: iš tikrųjų galėjome rinktis akivaizdų tęstinumą, arba klausyti, ar nėra kitos išeities, geriau atitinkančios mūsų poreikius. Žinoma, supratome, kad norėdami statyti vienuolyną kitur, turėtume būti kūrybingi ir tektų patirti nemažai pasiaukojimų. O pagaliau pasirinkome antrą variantą: kurtis prie klebonijos ir statyti naują vienuolyną. Sprendimas mūsų, mano nuomone, įgyvendins keturis svarbius mums tikslus: 1. Puoselėti brolišką gyvenimą, 2. Padės broliams ilgainiui būti ištvermingiems savo pasirinktame kelyje, 3. Apriboti mūsų veiklas, 4. Prijaukinti atstumą, prisiimti Baltriškių erdvią vietą.

1. Laikui bėgant vis labiau pastebime, kad broliškas gyvenimas yra mūsų lobis. Neatsitiktinai Viešpats mus surinko, kad mylėtume vieni kitus, kartu melstumėmės, priimtume svečius ir dirbtume savo rankomis. Šis broliškumas – nuolatos tobulina-

mas – yra mūsų gyvenimo būdingiausias bruožas ir būdas gyventi Evangeliją. Vien melstis kartu teikia tikrą Viešpaties buvimo ir veikimo liudijimą mūsų svečiams bei lankytojams. Vienuolyno perkėlimas į kitą vietą mus skatina apjungti, surinkti mūsų veiklas ir taip geriau liudyti brolišką vienybę. Hebrajiškai, žodis „namai“ reiškia tuo pat metu ir „pastatą“, ir „šeimą“. Ką nors spręsti dėl namų, liečia ir bendruomenę bei broliškumą. Kiti punktai tikslina ar praplečia šita.

2. Kai broliai įsikūrė Lietuvoje, jiems buvo po dvidešimt su viršum metų. Labai meldžiame Pjūties Šeiminką, kad galėtume priimti naujų pašaukimų. Na, o davę amžinuosius įžadus, tikimės, kad broliai su džiaugsmu ištvers savo pašaukime per visą gyvenimą, net kai neteks sveikatos, ar pan. Jau šią dieną jaučiame, kad mūsų



atsakymas nebėra visiškai toks pat, kaip buvo pradžioje. Tad suvokiame, kad svarbu klausti, ar silpnėjant sveikatai pajėgsime gyventi įprastu ritmu, dabartinėmis sąlygomis. Kaip padaryti, kad kiekvienas brolis galėtų dalyvauti bendruomenės misijoje pagal savo jėgas?

3. Nuo 1991 m. broliai nuolat energingai kūrė, veikė, statė, tvarkė ir tai nuostabu. Šiandien dėl to džiaugiamės gražia pjūtimi. Tačiau tam, kad vynu medis neštų vaisių, žinome, kad ne tik tai trašų reikia. Jėzus kalba apie genėjimą. Iki šiol, palyginti su veiklomis, brolių skaičius liko nedidelis. Baltriškės yra nuostabi ir unikali vieta, čia teka tikras dvasinis šaltinis, juk jaučiame, kad visa tai, ką šią dieną turime ir nešame yra per daug keliems broliams. Tad jaučiamės kviečiami bendradarbiauti naujais būdais pačiuose Baltriškėse su kitais žmonėmis, turinčiais panašią e-

vangelizacijos viziją, kad dar apščiau tekėtų gyvybės šaltinis. Tam mums yra didelė viltis ir perspektyva.

4. Šiuo metu broliai turi nemažai pastatų skirtingose kaimo vietose. Baltriškės – erdvios. Dėl to broliams nuolat tenka judėti nuo gyvenamosios vietos į darbo, misijos, pamaldų vietas. Toks nuolatinis judėjimas išnaudoja jėgas, kurios reikalingos ir kitiems dalykams. Gyvenant šalia bažnyčios, broliams reikės mažiau judėti, nebent keliaujant į darbus.

Broliai šį svarbų sprendimą priėmė su drąsa, pasitikėjimu ir nemažai pasiaukojimu. Jiems gražiai padėjo vienas belgų jėzuitas. Tas žingsnis yra tikėjimo, vilties ir ypač meilės žingsnis, kad čia labiausia spindi bendrasis gėris. Tuo žaviuosi ir esu be galo dėkingas. Galbūt dar lieka neatsakytų klausimų, tačiau nebenorėtume atidėti. Judame į priekį įsitikinę, kad mūsų laukia viltinga ateitis, ir kad Viešpats laimins mūsų sprendimą, sąžiningai apsvarstyta. Kad įgyvendintume tokį projektą, žmogiškai ir finansiškai, žinoma vien mūsų jėgų nepakanka. Bet prisimename, kaip vyksta Evangelijoje ir mūsų istorijoje, kaip stebuklingai viskas pasistatė ir atsinaujino Baltriškėse: kiek talkų, bendravimo, solidarumo, ir t.t. Viso to ir toliau reikės. Konkrečiai, pamatus turėtume pradėti 2022 m. pavasarį. Labai tikimės, kad su Jūsų ir mūsų meile, su Jūsų ir mūsų geranoriškumu, stebuklas vėl pasikartos, ir kad Tiberiados bendruomenė Lietuvoje dar ilgai gyvuos, Dievo garbei: „Iš tiesų prisikėlęs, aleliuja, aleliuja, aleliuja!“



*Br. Ivanas*

## **Išėivijos žinios**

Mieli draugai, Su Kristaus prisikėlimu! Rašau jums vis dar būdamas Kanadoje. Antri studijų metai IFHIM (Institut de forma-



Br. Vidas ir br. Benediktas-Juozapas sveikina jus iš Kanados

tion humaine intégrale de Montréal) institute jau po truputį eina į pabaigą. Šiomet didesnę dėmesį skyrėme temai, kaip palydėti žmones, kad jie atrastų savo stipriąsias puses, savo vidines jėgas. Tas jėgas turime kiekvienas – jos slepiasi mūsų kasdienybėje, mūsų sprendimuose, į kuriuos giliau pažvelgęs žmogus atranda save – koks iš tiesų yra: savo sugebėjimus, vertybes, vertę ir tuo pasikliaudamas jis įgauna drąsos gyvenime

judėti į priekį ir priimti naujus sprendimus. Džiaugiuosi, kad nusprendžiau čia mokytis. Matau, jog esu geriau pasirengęs padėti žmonėms suvaldyti emocijas, suvokti savo stipriąsias puses, jėgas konkrečiose patirtyse ir padėti ardyti vidines sienas, kad būtų galima pastatyti taikos tiltus.



Skirtingų pasaulio šalių studentai - turtinga kultūrų įvairovė

IFHIM pilnas kursas yra trys metai, tad paprasčiau bendruomenės tęsti studijas iki galo ir broliai sutiko. Trečiame kurse daugiau mokysimės, kaip padėti žmogui atsistoti ant kojų patyrus traumą, kaip žvelgiant į jėgas padėti atsikelti iš žaizdų. Gilindamas šios formacijos žinias galėsiu labiau padėti mūsų misijoje Lietuvoje.

Šiomet nuo sausio mėnesio atvyko mokytis ir brolis Benediktas-Juozapas su sese Myriam iš Belgijos, tad išgyvenu

džiaugsmą turėdamas dalelę Tiberiados ir čia. Studentų namuose, kuriuose gyvenu, esame devyniese iš įvairių Pasaulio šalių: Benino, Madagaskaro, Prancūzijos, Belgijos, Kamerūno, Ruanos, Senegalo ir Lietuvos. Tai labai turtinga kultūrų įvairovė, kur galime vienas kitame atrasti nuostabių dalykų. Prisipažinsiu, jog po dviejų metų labai pasiilgau Lietuvos, Baltriškių miškų ir ežerų, tad jei virusas nusimaišys, gal šią vasarą pavyks sugrįžti ir bus proga susitikti. Likime Kristaus priskėlimo šviesoje!

*Brolis Vidas*

## **Nuolatinė bendruomeninė ir asmeninė formacija**

Pastaraisiais metais pašvęstojo gyvenimo aplinkoje dažnai girdime kalbant apie nuolatinę formaciją. Magnificat leidiniai šia tema neseniai išleido knygą (Amedeo Cencini, *Nuolatinė formacija: ar iš tiesų ja tikime?*, 2020). Tokia nuolatinė formacija, kuri skiriasi nuo pradinės formacijos per pirmuosius pašvęstojo gyvenimo metus, nevyksta vien proto lygmenyje. Iš tiesų ji yra daug apimanti, tai gebėjimas leisti būti formuojamam visko, ką pašvęstojo gyvenimo žmogus patiria asmeniškai ir bendruomenėje, atsiverti mokymuisi, tapti tikrovės mokiniu ir pasiimti iš jos tai, kas palaiko ir maitina, kad būtų įmanoma toliau eiti pasišventimo ir dovanojimosi Kristui, savo bendruomenei bei savo misijos Bažnyčioje keliu. Kartais, žinoma, tai vyksta per formacijos sesiją su stipriu turiniu arba per ilgesnį laiką, skirtą formacijai.

Mūsų gavėnia Baltriškėse buvo įsimintina ir dėl nuolatinės formacijos sesijos. Ją rengė IFHIM, ir keli broliai savanoriškai galėjo dalyvauti, nes dėl karantino ji vyko nuotoliniu būdu. Dėstytoja buvo Monrealyje, o dalyviai – Prancūzijoje, Šveicarijoje, Belgijoje ir Lietuvoje, iš viso daugiau nei trisdešimt. Per sesiją buvo nagrinėjama vietos tema. Asmeniškai man šis klausimas svarbus: kaip užimti savo vietą – ne per daug, ir ne per mažai, bet tai, kas esi, perduoti savo gyvenamai aplinkai? Ši tema susijusi su mūsų šeimos istorija, nes augdami nuo kūdikio iki suaugusiojo pereiname įvairius atsivėrimo sau ir kitam etapus, taip pasiekiamo šiandieną, ten, kur gyvename su kitais. Mes peržvelgėme patirtis, kai mums pavyko užimti



savo vietą, kad pamatytume, kaip tai įvyko, ir suprastume, koks yra mūsų būdas užimti savo vietą. Taip pat stengėmės suvokti, kas mums kartais sutrukdo tą padaryti, skatina vietos užimti per daug ar nederamai. Taigi užimti savo vietą nebūtinai reiškia būti pirmoje vietoje. Apibendrinant, kalbame apie pasitikėjimą savimi, kad laisviau perduotume kitiems tai, kas esame. Galiausiai užimti savo vietą reiškia taip pat sugebėti ją suteikti kitiems. Ši sesija labai mus praturtino, kiekvienam padeda kas-



dienybėje ir primena, kad kiekvienas turime vietą Dievo širdyje!

Taip pat naudojuosi šia galimybe jums pranešti, kad atsiliepdama į mano kylantį troškimą bendruomenė nuo šio rugsėjo siunčia mane į IFHIM, trejiems visapusiškos žmogiškos formacijos studijų metams Monrealyje. Ten prisijungsiu prie brolio Vido, kuriam tai bus tretieji ir jau paskutiniai me-

tai. Šis sprendimas buvo drąsus visiems, nes mūsų mažytėje bendruomenėje greitai pajuntama, jei nėra vieno brolio. O man po šių dvejų su puse metų Lietuvoje tam reikia atsizadėjimo staiga palikti viską, kas buvo sukurta kalbos ir žmogiškų ryšių srityje, dalyvavimą bendruomenės ir misijų gyvenime, brolių namo statybų projektą... Bet esu labai dėkingas už šią galimybę, nes tai turi prasmę ir yra ilgalaikė investicija man ir mano dalyvavimui bendruomenės misijoje. Lieku susijęs su Baltriškiu bendruomene ir grįšiu čia vasaros atostogoms. Tai bus geras laikas vėl pasinerti į kalbą ir palaikyti ryšius su broliais bei jumis visais. Patikiu save jūsų maldai, ir jei kas nors norėtųmėte finansiškai paremti šį formacijos laiką, tokia pagalba laukiama.

*Brolis Frederikas*

## Karantinas Baltriškėse

Galbūt Jums įdomu, kaip Baltriškėse karantinuojasi? Juk ir mes niekur negalėjom pabėgti... Jau kelis mėnesius nieko negalim priimti ir beveik niekur nevažiuojam... Ar mes tikrai užsidepresavę? Gal ir broliai pradėjo gerti? Tai jau tikrai, NE!

Pirmiausiai karantinas man stipriai parodė, kokia yra dovana turėti bendruomenę. Kasdien dėkoju Dievui, kad turiu mylimus brolius, su kuriais, ne taip ir baisu karantinuotis. Kai per pirmą karantiną teko grįžtant iš užsienio izoliuotis dvi savaites ir švęsti



Velykas vienas, tada tuo tikrai užsidepresavau... ir supratau, kad be telefono ir draugų... būtų ragas!

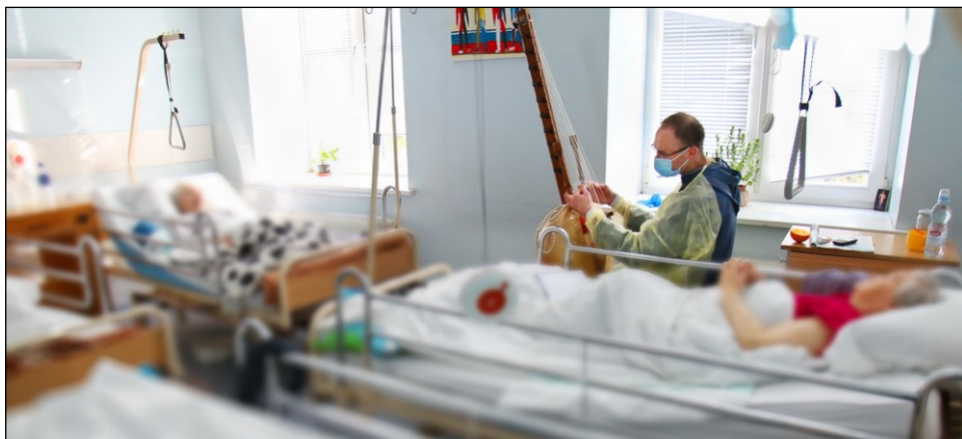
Karantinas man dar priminė, kaip mes čia gražiai gyvenam. Jei karantinas – savotiškas „kalėjimas“, reiškia

laisvės atėmimas, Baltriškės – aukso kalėjimas. Kasdien dėkoju, kad neturiu sėdėti bute ir gyventi nuotoliniu būdu, kad tas „kalėjimas – erdvus ir be galo gražus. Dievas pasigailėdamas davė mums tokią žiemą! Taip, kad ir kaip keista, karantinas man buvo dėkingumo naujas atradimas. Pradėjau netgi kasdien rašyti, už ką dėkoju Dievui iš praeitos dienos įvykių, susitikimų, atradimų ir pan. Ir mano sąrašai nemaži!

Kai prasidėjo antras karantinas, išsigandau ir tikrai porą dienų depresavau, bet po to susimasčiau: „Egidijau, ką mes dabar veikiam? Gal neverta liūdėti? Gal tai proga kažką tai dvasiškai išgyventi. Gal labiau proga susikoncentruoti į dvasinį gyvenimą. Ir nepradėkit galvoti, kad brolis Egidijus jau tapo kontempliatyvu vienuoliu (nors tiesą sakant kiekvienas krikščionis turėtų būt kontempliatyvus, tai reiškia turėti glaudų ryšį su Dievu). Tikrai, kaip

ir kiekvienas pilietis, esu žiauriai pasiilgęs žmonių. Ir bandau gydyti tą ilgę skambindamas draugams. Atradau Zoomo džiaugsmą. Dažnai zuminamės, aplankom nuotolines maldos grupes, mokyklas. Ir technikas stebuklas tikrai vyksta: nuotolinis susitikimas, kuris visgi sušildo išsiilgusią širdį. Tačiau nesusitaikau galutiniai su esama situacija ir nuolat svajoju apie gyvus susitikimus, tikrus apkabinius., arbatos gėrimus... Noriu tave sutikti gyvai... Tikiuosi kuo greičiau... Duok, Dieve...

*Br. Egidijus*



## **Vilkpėdės ligoninėje (vasario 18–24 d.)**

Gavėnios pradžioje Vilkpėdės slaugos ligoninėje, savanoriau savaitę su br. Gonzagu. Buvo didelis privalyumas, kad atvykom su kora (muzikos instrumentu). Pabendravę su žmonėmis, antrą kartą į palatą užeidavome pagroti ir pagiedoti 90-tą Psalmę, tarsi didelę Dievo globos ir apsaugos prašymo malda. Ta švelni muzika nuramindavo ligonius, kartais net sujaudindavo iki ašarų: „Aš nesitikėjau, kad prie mirties būčiau dar girdėjusi tokias šventas giesmes“. Keliose palatose savanoris pats susijaudino iki ašarų, ypač matydamas ligonių drąsą, nuolankumą priimti įvairias slaugas, arba gyvenimo prieštaravimus bei kančias. Pvz. Eleonora, šauni močiutė, visiškai vieniša, yra tarsi savo palatos kapelionė. Žiūri, kad visos moteriškės sektų, stebėtų sekmadienio Mišias per televi-

zija, nors ne visos labai tikinčios. Tuo metu griežtai draudžiama triukšmauti. Pirmą kartą, kai lankiau palatą, mačiau didelę san-  
tarvę. O antrą kartą – nebe. Paklausau, kas gal vis tiek jai padeda  
atsikelti ir eit pirmyn: „Dievulis! Kasdien jam aukuju savo diena,  
prašau, kad vykdytų, ko aš pati nebespėju“. Tuomet man kilo  
mintis, kad galėčiau jai maisto atnešti. Iš tikrųjų mes turėjome  
vaisių ir kitų prekių mašinoje. Personalui leidus, atnešiau. Koks  
džiaugsmas jai matyti neįtikėtiną pjūtį: „Su visom moteriškėm pa-  
sidalinsiu!“ Taip ir buvo...



Kitai visiškai kurčiai moteriai padovanojau kryželį: „Kaip  
jums atsilyginti, kaip atsiskaityti?“ Ranka rodžiau, kad nereikia.  
Tada nušvitusiu veidu jinai tarė: „Žinau, kaip aš Jums gražinsiu.  
Kai pasieksiu Dangu, už Jus melsiuosi. Jūsų neužmiršiu, už Jus  
melsiuosi“. Kitą kartą kapelionė mane siuntė budėti prie tokios  
Aldonos, beveik iškeliaujančios Anapilin. Priėjęs, randu jau esan-  
čią slaugytoją: „Aš ne slaugytoja, aš savanorė. Savanoriauju čia,  
kad galėčiau ir mamą prižiūrėti“. Ačiū tau, Viešpatie, kad atvy-  
kau, kai dukra rūpinosi mama.

Kitoj palatoj gulėjo močiutė, labai nusivylusi. „Jūs neįsi-  
vaizduojate, kiek baisybių iškentėjau“ – sakė ji –, 1941 m., mano  
tėtis buvo vokiečių nužudytas. Man buvo 7 m. Po to artimame

miestelyje vyko tie baisūs žydu žudymai. Daug kas mano šeimoje dalyvavo žudymuose. Dabar, kad guli sulaužyta koja, ir kai man siaubingai skauda, įsivaizduoju, kaip kentėdami mirė tie žydai, suaugusieji ir vaikai. O, Dieve, kaip baisu! 1951 m., kartą mama pasiuntė mane į parduotuvę – davė du rublius. Stoviu eilėje su dviem merginomis. Kai norėjau atsiskaityti, merginos jau išėjusios. Matau, kad pinigėlių nebėra. Neabejoju, jos pavogė pinigus. Grįžtu namo: „Kur prekės?“ – „Neturiu.“ – „Kodėl?“ – „Merginos pavogė.“ – Šakės, jos dirba partizanams“. Kitą dieną gulėjo ant žemės penki įškūsti žmonės, jų tarpe – tos dvi merginos, tiktai dėl dviejų rublių. Ar buvo verta žūti dėl dviejų rublių?“ Aš ją stipriai raginau atlikti išpažintį, kad galėtų atiduoti visą kartėlį, nuoskaudas, visą skausmą ir liūdesį į Dievo rankas.

Pagaliau man kyla toks pastebėjimas – kad ir koks sunkus gyvenimas, niekas negali netekti žmogiškumo nei žmogiškojo orumo. Iki gyvenimo pabaigos išlieka žmogaus paveikslas, pagal Dievo įvaizdį: šviečiančios akys, noras mylėti ir būti mylimam, žavėtis grožiu. Visa tai pats mačiau, ir žavėjausi... Nors ligoninės lėšos nedidelės, stebėjau tą nuostabų personalo ir kiekvieno sergančio žmogaus žmogiškumą. Tai teikia didžiulę viltį.

*Br. Ivanas*

## **Tridienio atspalvis (Didysis Penktadienis)**

Šiandien kviečiu apmastyti kai kurios Jėzaus žodžius šiandienos Evangelijoje. Vienas iš paskutinių Jėzaus žodžių yra „Trokštu!": man tas yra labai brangus, net pasirinkau jį savo amžinųjų įžadų kryžiui. Jėzus, būdamas Dievas ir žmogus, galėjo ištartį šį žodį dvejopa prasme: kaip Dievas ir kaip žmogus. Tai dabar pažvelkim, kaip tai galėtų skambėti mūsų širdims iš skirtingų „medalio“ pusių.

*Jėzus kalba kaip Dievas.* Ko Dievas TROKŠTA labiausia!? Turbūt klausimas, kurį kartais mes sau užduodame!? Pažvelkim į Jėzaus gyvenimo pavyzdžius, kur vienas iš jų, Jo susitikimas su Samariete. *Viena samarietė moteris atėjo semtis vandens. Jėzus ją paprašė: „Duok man gerti“.* (Jn 4,7) Įvyksta nuostabus pokalbis, kurio metu Samarietė, prašydama Jėzaus gyvojo vandens iš kurio ji galėtų nebetrokšti, taip po truputį pripažįsta Jėzų esant Mesiją.

Keisčiausia, kad nei vienas, nei kitas nepasisėmę vandens ir neatsigėrę, bet abiejų troškulys buvo numalšintas... Manau, šis Samarietės pavyzdys tinka ir mums kiekvienam. Tai kelias, kurį Dievas TROKŠTA, kad ir mes nueitume. Prisiminkim Pelenų dienos išgirstus žodžius: „*Atsiverskite ir tikėkite Evangelija*“. Tai nėra kelias

tik gavėniai, bet visam gyvenimui. Numalšinti Jėzaus troškulį, Jo meilės troškulį.

*Jėzus kalba kaip žmogus.* Iš vienos pusės gražu matyti kaip Dievas mane myli, ir, kaip būdamas Dievas, Jis TROKŠTA ir mano meilės, Šlovė Viešpačiui, kad Jė-



zus tapo žmogumi ir parodė mums kelią. Mums, kaip žmonėms, dažnai atrodo, kad Dievas nesupranta mūsų kančios, skausmų ir t.t. Čia atsiranda mūsų troškimai būti laimingiems, sveikiems, mylimiems... Ar tikrai Dievas mūsų nesupranta!? Pažvelkim į Kryžiu!!! Jėzus, kaip žmogus netroško kančios, bet Jis troško įvykdyti TĖVO valią. Aš galiu pamastyti, ko išties aš trokštu, kai kenčiu, kai kiti manęs nepriima, kai pandemija gniaužia... Aš trokštu santykio, trokštu meilės, trokštu būti pripažintas šeimoje, bendruomenėje, visuomenėje...

Taigi, Troškimas, kaip samarietės pavyzdys, ne visada yra toks kokių mes jį įsivaizduojame. Tas troškimas yra abipusis, ir iš Dievo pusės, ir iš žmogaus. Ir dažnai tas troškimas yra daug gilesnis. Kaip matėm, tam tikri išoriniai reiškiniai apreiškia mums giliausius vidinius troškimus. „*Žmogus gyvas ne vien duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų!*“ (Mt 4,4). Ir dabar pabūkim truputį tyloje ir įsiklausykime, kas atskamba mano širdyje, kai išgirstu Jėzų iš kryžiaus šaukiant: „TROKŠTU“!? Ko aš jam galiu paduoti!? Perrūgusią ar šviežią, atnaujintą meilę!?

*Br. Jonas*

## VELYKOS: PELENAI IR UGNIS

Tą dieną prieš keletą metų į Tiberiadą atvyko jaunuolis su šunimi. Erikas atvažiavo pas mus, nes turėjo priklausomybę nuo narkotikų. Jis pas mus prabuvo kelias savaites ir kartu meldėsi, dirbo ir dalyvavo bendruomenės gyvenime.

Jam pas mus besisvečiuojant, atėjo Eriko gimtadienis. Brolis Morkus jo paklausė, ko norėtų dovanų. Jis atsakė: „Esu pakrikštytas, bet dar nepriėmiau Komunijos. Tad kaip gimtadienio dovaną norėčiau priimti Jėzaus asmenį, esantį Eucharistijoje.“

Ruošdamas jį šiam gražiam sakramentui, brolis Morkus pasiūlė ant lapo susirašyti svarbiausius gyvenimo įvykius, kuriuos jis norėtų patikėti Dievo gailestingumui. Po išpažinties Erikas sudegino lapą, surinko pelenus ir supylė į buteliuką, tą patį, kuriame laikydavo metadono dozes.



Tad jis pirmą kartą priėmė Komunią per savo gimtadienį, per 11h Mišias. Po Mišių pietaujame. Jau visi susirinkome aplink stalą, bet Eriko nebuvo. Brolis Morkus nusiuntė mane į koplyčią jo atvesti. Įėjęs pamačiau jį ant kelių, pris-

paudusį kaktą prie žemės, besimeldžiantį. Po kelių minučių tylos pašaukiau jį ir pasakiau, kad visi laukiame jo prie stalo. Jis man atsakė: „Dar truputį palaukite, aš ateisiu, bet dar noriu pabūti čia.“ Tad atsižvelgiau jo norą ir jis pas mus atėjo po 5 ar 10 minučių. Valgant paklausėme, kodėl jis pietauti neatėjo greičiau.

Tada Erikas mums papasakojo, kas nutiko jo širdyje ir kūne priėmus Komunią. „Kūne pajutau švelnią šilumą, tarsi šildančią ugnį, taip pat didelę vidinę ramybę. To nebuvo patyręs jau labai

seniai dėl narkotikų.“ Dėl narkotikų trūkumo jam visada būdavo šalta.

Erikas nežinojo, kad tai, ką jis patyrė, yra Bažnyčios istorijos tąsa. Štai ką rašė jau Jonas Damaskietis (sirų vienuolis, 676–749): „Artinkimės prie Jo su degančiu troškimu, ir rankomis nubrėžę kryžiaus ženklą priimsime Nukryžiuotojo Kūną; pridėdami jį prie savo akių, lūpų ir kaktos, ragaukime šią dievišką žariją, kad mumyse esančio troškimo ugnis, priimant kaitros, perduodamos per tą žariją, perteklių, sunaikintų mūsų nuodėmes ir nušviestų mūsų širdis, idant būtume uždegti ir sudievinėti degdami šioje dieviškoje ugnyje. Ši žarija paliečia Izaiją, ir žarija nėra vien medis, bet medis, persiėmęs ugnimi. Taip ir Komunijos Duona: tai ne vien duona, bet duona, persiėmusi dieviškumu.“

Kita Ostija, tas pats Viešpats! Kita vieta, ta pati Meilė! Kiti laikai, bet visada tas pats Išgelbėtojas! Ši graži Eriko, kaip ir daugelio žmonių, istorija yra vaisius jūsų maldų ir užtarimo už jaunimą ir apskritai už nedidelę mūsų bendruomenę. Labai jums ačiū už ištikimybę meldžiantis mūsų intencijomis.

*Brolis Juozapas*

## ŠIRDIES MOKYKLA



Kai rašau šį straipsnį, universiteto studentai mokosi internetu. Bet mūsų rektorius ir ekleziologijos profesorius brolis Žoakimas pasirinko kitoki būdą! Kadangi gyvename viename socialiniame burbule, galėjome džiaugtis, jog esame drauge su juo. Pasinaudojome įstatymo suteikta galimybe pasikviesti svečią. Ir taip leidomės tyrinėti šv. Pauliaus gyvenimo, vedami tėvo jėzuito Philippe'o Wargnies. Buvo labai gražu su šiuo apaštalu susipažinti geriau. Prieš sesiją man jis atrodė apimtas ne visada tvaringo uolumo, truputį pasipūtęs, žinoma, didelis evangelizuotojas, bet ne pats didžiausias švelnumo ir taktišku-



mo specialistas. Giliau susipažinęs su jo gyvenimo chronologija ir skaitydamas jo laiškus, turėdamas galvoje jo asmeninį kelią, atradau tikrą Kristaus mokinį, žmogų, pakerėtą gailėstingumo, kuris atsiskleidė per mirusį ir prisikėlusį Jėzų Kristų, misionierių, kuris evangelizuodamas tautas nepamiršta ir pats siekti šventumo. Suvokdamas audringą savo būdą ir trūkumus, jis stengiasi nuraminti savo širdį, pripildyti ją švelnumo ir nuolankumo. Ačiū, šv. Pauliau, už tavo pavyzdį, ir melskis už kiekvieno mūsų atsivertimą!

Antras sesijos kursas padėjo atrasti Bažnyčios grožį. Kaip ir šv. Pauliaus šventumas, Bažnyčios grožis į akis krenta ne iškart, bet, kartą išvydus, juo galima vis labiau žavėtis. Iš šio kurso labiausiai įsidėmėjau Bažnyčios kaip kelio į Karalystę įvaizdį. Istorijos tėkmėje Bažnyčia dažnai buvo siejama su Karalyste. Bet Karalystė, skelbta Jėzaus, nėra vien tobula visuomenė, Jėzus siūlo daugiau. Dievo Karalystė savo pilnatvėje yra visų bendrystė Švč. Trejybėje. To pirmienas regime Bažnyčioje. Vis dėlto dar esame kelyje (Bažnyčia), vedančiame į būsimą tikslą (Karalystė). Ačiū, Viešpatie, kad suteikei mums supratimą, kuris maitina širdį. Amen, Maranatha!

*Brolis Vytautas*

## **VELYKINĖ PATIRTIS**

„Žinome, kad viskas išeina į gera mylintiems Dievą, būtent jo valia pašauktiesiems.“ (Rom 8, 28). Ši trumpą velykinį liudijimą pradėdu citata, kuri gali pasirodyti skandalinga, bet ji per „tragišką“ bendruomenei ir mano šeimai įvykį tapo man šviesos šaltiniu. Tai nutiko birželio 9 dieną, greitai bus 10 metų.

Tuo metu bendruomenė man buvo patikėjusi tarnystę noviciate. Su broliu novicijumi keliavome į Sinė. Lenkėme traktorių ir priekiais susitrenkėme su automobiliu, su kuriuo traktorius ruošėsi prasilenkti. Nevažiavome greitai, bet susitrenkimas priekiais visada turi pasekmių. Abu buvome prisisegę saugos diržus. Nesitrenkiau į priekinį automobilio stiklą, bet broliai man sakė, kad ant kaukolės gavau labai didelę mėlynę: penkias savaites pragulėjau komoje. Turbūt atšokau nuo sėdynės ir trenkiausi į mašinos lubas. Jaunajam novicijui prasidėjo vidinis kraujavimas ir jis prara-

do daug kraujo. Tad ir jis vos neiškeliavo į aną pasaulį. Apvaizdos dėka greitosios pagalbos gydytoja Katerina, kuri tądien važiavo tuo keliu, nors niekada juo nekeliavo, pamatė į avariją pakliuvusį automobilį ir, paskambinusi greitajai pagalbai, neleido Olivjė mirtinai nukraujuoti.

Penkias savaites prabuvęs komoje, pabudau 2011 m. liepos 8 d., per savo mamos gimtadienį. Pamainos gydytoja buvo labai pesimistiškai nusiteikusi: „Ar jis pabus iš komos? Jei pabus, ar pažins jus? Nes bet koku atveju turės atminties sutrikimų.“ Aš išvystu savo mama, ją atpažįstu ir tariau: „Mama“. Kasmet pamiršdavau jos gimtadienį, nes liepos 8 d. rūpindavausi Pjūties vaikų stovykla. Taip sakant, tie 2011 metai buvo ypatingi. Metus praleidau reabilitacijos ligoninėje. Kasdien mane lankydavo broliai ir seserys, taip pat šeima.

Per šią avariją atlikau kelionę nuo galvos iki širdies. Galva suvokiau, kad buvau mylimas šeimos ir bendruomenės, bet avarija padėjo man tai suvokti širdimi. Tad šiandien dėkoju Dievui už tai, ką atradau per šį tragišką įvykį. Jei skaitai šį straipsnį ir skiriesi, kamuoja liga ar kita skausminga patirtis, leisk man tau pakartoti: „Viskas išeina į gera mylintiems Dievą“ (Rom 8, 28).

*Brolis Dovydas*





*Kalendorius priklauso nuo karantino baigimo Vyriausybės sprendimo. Iki vasaros žiūrėkite svetainę: [www.tiberiade.lt](http://www.tiberiade.lt)*

## **Vasaros stovyklos**

Šeimų stovykla: liepos 2-6 dd.

Paauglių stovykla: liepos 19-25 dd.

Vaikų stovykla: liepos 19-25 dd.

Jaunimo stovykla: rugpjūčio 11-15 dd.



## **Tobijo ir Saros namai**

- Norintieji trumpesniai ar ir ilgesniai laikui atsitraukti į Baltriškių tylą
- Pagyventi brolių ritmu
- Sulaukti jų palydėjimo
- Pasigrožėti nuostabia apylinkių gamta

Galite pavieniui, su šeima ar nedidelėmis grupėmis (iki 10 žmonių) registruoti <http://www.tiberiade.lt/kontaktai> ir rezervuoti vietas atokioje, nuo brolių apie 2 km nutolusioje jaukioje sodyboje!

Broliai laukia visų, kuriems toks atsitraukimas atrodo patrauklus ar būtinas.



## MALDOS INTENCIJOS

1. Viešpatie, meldžiame tave už visas Covid-19 pandemijos aukas, už visus Vilkpėdės gulinčiuosius ir visus, netekusius artimųjų, darbo, vilties, ar gyvenimo prasmės. Ypač meldžiamės už visus žmones, kurie rašo, skambina, užsako Mišias už savo intencijas, bei remiasi mūsų maldomis. Meldžiamės už Moniką ir visus poras, kurios jau seniai tikisi susilaukti vaikelio. Tu, kuris juos pažįsti jų vardais, paguoski juos.
2. Meldžiamės už Anapilin iškeliavusį mūsų kaimyną Mišą, už jo žmoną Romą ir dukrą Laurą, taip pat už iškeliavusią Ernestą, jauną mamą, palikusią vyrą ir du našlaičius, už Gedomina – labai staiga pašauktas į Amžinybę. Meldžiamės už Liuciją ir Naimą, du brolio šeimos narius, kurie rimtai serga ir labai neramina artimųjų. Ir toliau stipriai meldžiamės už Agnę, patyrusią avariją su skraidykle. Gydyk ją, Viešpatie, ir suteik stiprybės jos mamai ir artimiesiems.
3. Viešpatie, dėkojame tau už br. Pranciškaus grįžimą į Lietuvą. Dėkojame už jo nuostabiai praleistą laiką su tėčiu. Palaimink juos. Meldžiamės ir už br. Vidą bei br. Frederiką. Dėkojame už jų norą studijuoti ir prašome tavęs juos vesti mokslų kelyje. Globok mūsų bendruomenės vienybę jų studijų metu ir sustiprink kiekvieno brolio pašaukimą. Palaimink Gunaro ir Karolio ateitį ir kelią. Siųsk mums naujų pašaukimų ir jaunuolių, norinčių gyventi Jono Krikštytojo metus.
4. Viešpatie, globok visą Tiberiados bendruomenę, besiruošiančią Generalinei kapitulai, vyksiančiai rugsėjo mėnesį. Dėkojame tau už brolių Barto ir Vytauto apsilankymą bei broliškumo dovaną. Palaimink juos ir jų šeimas. Taip pat Tau dėkojame už br. Mišelio pagalbą ir energiją per praėjusius devynis mėnesius. Vesk jį toliau Belgijoje, kad galėtų dosniai tarnauti, kaip tarnavo čia.
5. Viešpatie, į tavo rankas pavedame mūsų vienuolyno statybos projektą. Duok mums išminties, kantrybės, energijos, kad turėtume tinkamus namus brolių bendruomenei ir galėtume kurti vaisingą ateitį mūsų misijai, pagal tavo kvietimą. Vesk mus savo Apvaizda.